

ΡΩΣΣΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΤΣΟΞΕΝΚΟ

Ο ΒΑΣΙΑ, Η ΜΑΣΕΝΚΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

ζωός τελείωσε άργά, ύστερ' από τὰ μεσά- νυχτα.

‘Ο Βάσια Τσοσονζόβ, ιδρωμένος και με τήν άνδρα κοιμένη από τήν κόπωση, κοιμή- πωσε ως τὸ λαμπρὸ φετιχτιζὸ σακκάκι του κ' άρχισε νά ξεροζίζει τή φιλένυδα του, τή Μασένκα, με κλαφιάρικη φωνή :

—Μά, κάνε ύπνογι, άγάπη μου ! Κάνε ύ- πομονή !... Στάσου νά 'ρθή τὸ πρώτο τραύ- Που θέλεις νά πάμε μ' αὐτὸν τὸν παίρημα- ρο ; ‘Ας περιμένουμε δωτέρα λίγο άκούρα... Είσαι κ' εὐδ' ιδρωμένη, σάν και μένα... Θέ- λεις ν' άρπάξουμε κανένα καρολόγημα κ' α- τή τήν λαγονά ;...

—‘Οχι, όχι, όχι !... τοῦ άπάντησε ἡ Μα- σένκα, φροντίζε τις γαλότσες της. Είσαι έ- νας ποῦ λίγο ύποφροστιζὸς καρολόγος, άν διατάξεις νά συνοδεύσης τὴν όρνια σου, μόνο και μόνο επειδή χρονίεις... —Μά εἶμαι ιδρωμένος, τῆς δικαιολογήθηκε ὁ Βάσια, έτοιμος νά κλάψη.

—‘Επρός, κάνε γρήγορα... Φόρεσε έξινόν τὸν ὠμορφο φετιχτιζὸ μανδύα σου και πάμε... —Τὸ Βάσια Τσοσονζόβ, με μιὰ άπεριγράπτη τρομοῦλα στὴν καρδιά, τελείωσε τὸ μανδύα του και βγήκε στὸ δρόμο, κρατώντας από τὸ μπράτσο σφιχτὰ τὴ γλυκερά Μασένκα, με τὴ μαύρα μάτια. Τὸ πρῶτο έτοιψε σ' αλήθεια... Μά τὸ φεγγάρι ήταν ύπεροχο ! Οἱ δρόμοι, τὰ σπῆτα, τὰ δένδρα, ὅπως ήταν χροιομένα, παρουσίαζαν ένα φαντασμα- γορικὸ θέαμα. Τὸ γιόν έτραξε κάτω από τὰ πόδια τους... —Τὴ ιδιότητά σου εἶσαι, Μασένκα μου ! τῆς εἶπε με παιδικτὴ φωνή ὁ Βάσια Τσοσονζόβ, κριττάζοντας με θαυμασὸ τὴ φίλη του. Πίσταψε με, δὲν θὰ συνοδεῖαι στὸ σπίτι τὸν κανένα καρολόγῃ, κ' αὐτὸ τὸ χρῆ- κ' εἶται ὅπως εἶμαι ιδρωμένος, άκούρα κ' άν μ' έκαναν ὀλίγησιν ! Ναι, ναι, σὸν ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ έκανα μιὰ τέτοια καρολό- γη !... Μά έσένα σέ συνοδεῖω, γιατί σ' άγαπῶ !...

‘Η Μασένκα γέλασε. —‘Έλασε άκούρα, γὰ νά ἴδω τὰ μαργαριτάρια σου δονταίνια, τῆς ξανάει ὁ Τσοσονζόβ. ‘Αν ! Μαρία Βασίλ- εφνα, σ' άγαπῶ !... Τὴ λέω ; Σέ λατρεύω !... ‘Αν μοῦ πῆς τώρα : ‘Βάσια Τσοσονζόβ, ξελάτρευσε στὴς γομαίεσ τοῦ τρέκι και περιέμενε τὸ πρώτο ὄχημα, σὸν ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ διατάσω ὅτε γὰ μιὰ στιγμή !... —‘Άρρε, καιμένε, αὐτὲς τῆς άνεμοίσεσ, τοῦ εἶπε ἡ Μα- σένκα, θωμάσε καλύτερα τὸ φῶς τοῦ φεγγαροῦ πάνω στὸ γιόν. Δέξ πως άστράγαλιον σάν διαμάντι τὰ χρῆ- σταλά στὰ δένδρα !... ‘Α, τὴ ὠμορφή σου εἶνε ἡ πόλις τῆς νύχτα !... ‘Έχει μιὰ μαγετικτὴ ὠμορφιά !... —Ναι, μιὰ παράξενη ὠμορφιά, έκανε ὁ Βάσια, κριττά- ζοντας σάν χαζὸς τὸ ὀνειροῦδες θέαμα ενός χροιομένου παλαιού. Μά ἡ ὠμορφία εἶνε άκούρα πὸ μεγάλη, άν έ- κείνος ποῦ τὴν κριττάει τὴν νοοθεῖ κίολας με ελιζαβίνης. ‘Υπόχρον πολλοὶ έπιστόμονες, πολλοὶ ὀλυταί, ποῦ δὲν λι- στεῖνον στὸν έρωτα. Δὲν παραδέχονται ὅτι υπάραξε έρωσ. Οἱ βλάσε !... Πῶς μορεῖ νάμαι αλήθεια αὐτὸ ; Πῶς μορεῖ ;... ‘Εγὼ, Μασένκα, έχω τρυφερτὴ καρδιά !... Δὲν ά- νείμαι έγὼ τὸν έρωτα ! ‘Θά σ' άγαπῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωή, θὰ σέ λατρεύω αἰώνια ! Σὸν τ' ὀρκίζομαι !... Πέξ μου ὀ- νο : ‘Βάσια Τσοσονζόβ, πῶσε τὸ κεφάλι σου στὸν τοῖ- χο... ‘Θά τὸ πῶσῃ τὴν ἰδια στιγμή, δίχως κανένα παρῶ- νο... —Μπᾶ, σέ καλὸ σου !... ‘Άρχισεσ πάλι τις κροιομάρεσ σου !... φώναξε ἡ Μασένκα, ξεσπώντας σ' ένα ηχοπὸ γέλιο. —Μά τὸ Θεὸ ! Μά τὸ Θεὸ !... πρόσθεσε ὁ Βάσια. Θέλεισ νά σοῦ δεῖξω πόσο σ' άγαπῶ ; —‘Η Μασένκα τοῦ έσφιξε τὸ μπράτσο με τρυφερότητα και γέλασε πᾶ- λι, ενχαριστιμένη. Τὴ τρελλόπειδο αὐτὸς ὁ Βάσια ! Και πόσο τὴν ά- γάποσε ! Μά τὴν αλήθεια, σέ κατὶ τέτοιεσ στιγμῆσ ήταν ελιζαβίνης. Ναι, ναι... δὲν έλεγε ψεύματα. Μποροσε νά χαλάσει τὸν κόσμω, φτά- νει νά τοῦ έλεγε μιὰ λέξη. ‘Αν τοῦ έλεγε : ‘Βάσια, πέσε στὸ τρέκι, γὰ νά δω πὸς θὰ σέ κάρησε, ὁ Βάσια θὰ φτασιάζταν με καρὰ γὰ τὴν άγάπη της. ‘Αν τοῦ έλεγε : ‘Βάσια, πῶσε τὸ κεφάλι σου στὸν τοῖχο, ὁ Βάσια θὰ τὸ έκανε φουφάλλα. Μά ἡ Μασένκα δὲν ήταν από κείνα τὰ καρῖτα ποῦ βασανίζον τοὺς θαυμαστάσ τους. ‘Οχι. ‘Η Μασένκα ήταν φρόνη... —‘Όταν έστῆσαν κοντὰ στὸ Κρουζόφσκω, λίγο πὸ μπροστὰ από τὸ ποτάμι, ὁ Βάσια ξανάρχισε :

—Μά τὸ Θεὸ ! Μά τὸ Θεὸ, Μαρία Βασίλ- εφνα !... Θέλεισ νά πέσω στὸ ποτάμι ; Μήπως δὲν τὸ πιστεύεις ; Στάσου λοιπὸν νά σοῦ δεῖξω πόσο σ' άγαπῶ !... —‘Ο Βάσια Τσοσονζόβ, ποῦ κρατοῦσε τὰ κάγκελλα τῆς γέφυρας, έ- κανε μιὰ άπότομη κίνησι, σάν νά ἤθελε νά πῆσι σ' αλήθεια στὸ πο- τάμι... —‘Α !... φώναξε τρομαγμένη ἡ Μασένκα. Βάσια ! Τρελλάθηρες ;

Τὴ κάνεις ;... —‘Εξείνη τὴ στιγμή μιὰ μύθη σιά βγήκε από τὴ σκοτεινὴ γωνία τοῦ δρόμου, τράβηξε κατεπάνω τους και στάθηκε μπροστὰ τους, κάτω από τὸ κίτρινο φῶς ενός φαναριού.

—Γιατὶ στριγγλίζετε, πιστοῖνα μου ; τοὺς ρώτησε ὁ άγνωστος, με ελιφινική φωνή.

—‘Η Μασένκα άρρησε ένα δεύτερο τρομαγμένο κ' ά κ' και στηρίχτηκε στὰ κάγκελλα τῆς γέφυρας. Θεέ μου ! Ποιὸς ήταν αὐτὸς ὁ άπίσιος άπόφροστος ;...

‘Ο άγνωστος πήγε πὸ κοντὰ κ' άρπαξε τὸ Βάσια από τὸ χέρι. —‘Άκουσε, ὠμορφονομῆ μου, τοῦ εἶπε με βραχνή φωνή. Βγάλε τὸν μανδύα σου. ‘Επρός, κάνε γρήγορα !... Και μὴ βγάλῆσ τσιμποῦδι, γι- ατὶ θὰ σέ τσιμποῦσι στὸ ζεῖο ! Με κατᾶλαβε, φιλαράκο μου ; ‘Επρός, ὀσο μου γρήγορα τὸν ὠμορφο μανδύα σου !... —Πᾶ... πα... πα... έκανε ὁ Βάσια, τρέμοντας σύγχρομοσ και θέ- λοντας νά πῆ : ‘Παρτῶν... —‘Ελα, βγάλε τὸ μανδύα σου ! φώναξε ὁ άγνωστος πὸ άγρια και τὸν άρπαξε πάλι από τὸ χέρι.

‘Ο Βάσια έβγάλε τὸν μανδύα του και τοῦ τὸν έδωσε. Εἶχε χάσει τὸ χροῖμα του. ‘Ηταν ὠπρος σάν τὸ γιόν. Κ' έτραψε, ὦ ! πὸς έτραψε, ὁ δύστυχος !... —Καὶ τώρα βγάλε και τὰ παπούτσια σου ! τοῦ εἶπε ὁ άγνωστος. Χρειάζομαι και παπούτσια !... —Πᾶ... πα... πα, έκανε πάλι ὁ Βάσια, παρτῶν, μιὰ κάνει τόσο χροῦ !... —‘Επρός, λίγα λόγια ! Δῶσε μου και τὰ παπούτσια !... —Κ' άτ' τὸ κοριτὰ δὲν ζητάει τίποτα; παραπονέθηκε ὁ Βάσια, με κλαφιάρικη φωνή. ‘Αήποτε μου τοῦλάχιστον τὰ παπούτσια ! Πὸς θὰ πα- τῶσι στὸ γιόν ξεπόλιτοσ ; ‘Θά παγώσω, κείρε ! Γιατὶ έξείνησ τῆς ά- φήρησε τὴ γυναικα και τις γαλότσες και μένα μοῦ παίρνεισ και τὰ πα- ποῦτσια ;

‘Ο άγνωστος κριττάεσ ἦσινα τὴ Μασένκα κ' έπειτα τοῦ εἶπε :

—Δὲν θέλω τίποτα γυναικεῖα ρούχα στὰ χέριμα μου !... Θά με ἰπουναστοῦν, άκούητε, και θὰ με πᾶσουν... Σέρω έγὼ τὴ κάνω ! Λοιπὸν ; ‘Εβγάλεσ τὰ παπούτσια σου ; —‘Η Μασένκα κριττάεσ τὸν λαποδιτὴ με τρομο και δὲν τοῖλοῦσε νά κινή τὴν παραμυθὴ κίνησι.

‘Ο Βάσια Τσοσονζόβ, κ' ένα στεναγμὸ πάνω ποῦ σοῦ ξεροζίσε τὴν καρδιά, κἀθηκε πάνω στὸ γιόν και άρχισε νά λινῆ τὰ καρδιάνια τὸν παποτσιών του. Κ' έπειτα παρα- πονήθηκε ξεπόλιτος :

—Σ' εκείνησ αφήρητε τὴ γυναικα και τις γαλότσες και μένα μοῦ τὰ παίρνειτε ὅλα !

‘Ο άγνωστος φορεσε τὸν μανδύα τοῦ Βάσια, έκρυψε κάτω από τὴν άμασάλη του τὰ παπούτσια και τοῦ εἶπε :

—Νά μὴ τὸ κουνήσεσ από τὴ θεοῖ σου και νά μὴ φωνάξῃ, γιατί κἀθηκεσ ; Κατᾶλαβε ; Μά κ' εἶσαι, περι- στεροῦλα μου, νά μὴ άνοιξῆσ τὸ στομαχιό σου γιατί θὰ σὰς πετάξω και τοὺς δυὸ στὸ ποτάμι !... —‘Ο λαποδιτῆς έπειτα έβλεπ' άφαντος, στρέφοντας τὴ γωνία τοῦ δρόμου.

‘Ο Βάσια τότε κἀθηκε πάνω πάλιν στὸ γιόν, τρέμοντας σύγχρομοσ από τὸ χρῆ κ' άτ' τὸ φῶδο του. —‘Όμορφη περιπέτεια, μιὰ τὸ Θεὸ ! ‘Όμορφη περιπέ- τεια !... Έκανε θωμομένος, κριττάζοντας τὴ Μασένκα. Βλέ- πεισ ; Καλὰ σοῦ έλεγα έγὼ νά μὴ φωνήεσ !... Τώρα πᾶσι πᾶσι... ‘Εγχεσα ὅ,τι εἶχα και δὲν εἶχα !... Δὲν έχεισ λοι- πὸν τύψη ; Εἶσαι ενχαριστιμένη ;

Κ' ύστερα από λίγα λεπτά, τρελλὸς από τὴ λύσσα του, άρχισε νά καρολογᾶ πάνω στὸ γιόν, σοῖ νά φωνάξῃ :

—Βοήθεια !... Βοήθεια !... —Μά τὴν ἰδια στιγμή θωμῆθηκε τὸν λαποδιτὴ και τὴ φρόβρα ποῦ τῶ- γε κανε, τὸν έπιασε ένας άπεριγρῆμτος πανιζὸς και τὸβλε στὰ πόδια.

‘Η Μασένκα, ὄρθια, σιωπηλῆ, με τὴ μάτια καρφομένα στὸ γιόν, στη- ριζόταν στὰ κάγκελλα τῆς γέφυρας. Εἶχε μείνει πᾶσι ὀλομόναχη... —Και σπλογγιζόταν... Ναι... Σπλογγιζόταν τὸν έρωτα... Τὸν ψεύτη, τὸν φοβιάρικη έρωτα !... —ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΜΙΧΑΗΛ ΤΣΟΞΕΝΚΟ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΩΡΑ

Κάποιο ‘Αγγλιδο περιοδικὸ προκρίνηξε ένα διαγωνισμὸ με τὸ θέ- μα : ‘Ποιὸς εἶνε ὁ κριώτερος ὄμοσ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ; » —Απὸ τις τρεῖσ χιλιάδεσ, περίου, άπάντησε, ποῦ έστειλαν ὁ άνα- γνώστεσ του, ἡ κριτικὴ έπιτροπὴ έθροδένει τὴν ἀκολούθησ :

‘Ο πρώτος και κριώτερος ὄμοσ γιὰ νά φερεται κανεῖς στοὺς συνανθρώπουσ του με καλοσύνη κ' εὐγένεια, εἶνε νά τᾶχη καλὰ με τὸ στομαχιό του. ‘Ενας κακοστὸμαχος άνθρω- πος δὲν μπορεῖ ποτὲ νά εἶνε χαρούμενος και καλότροπος.